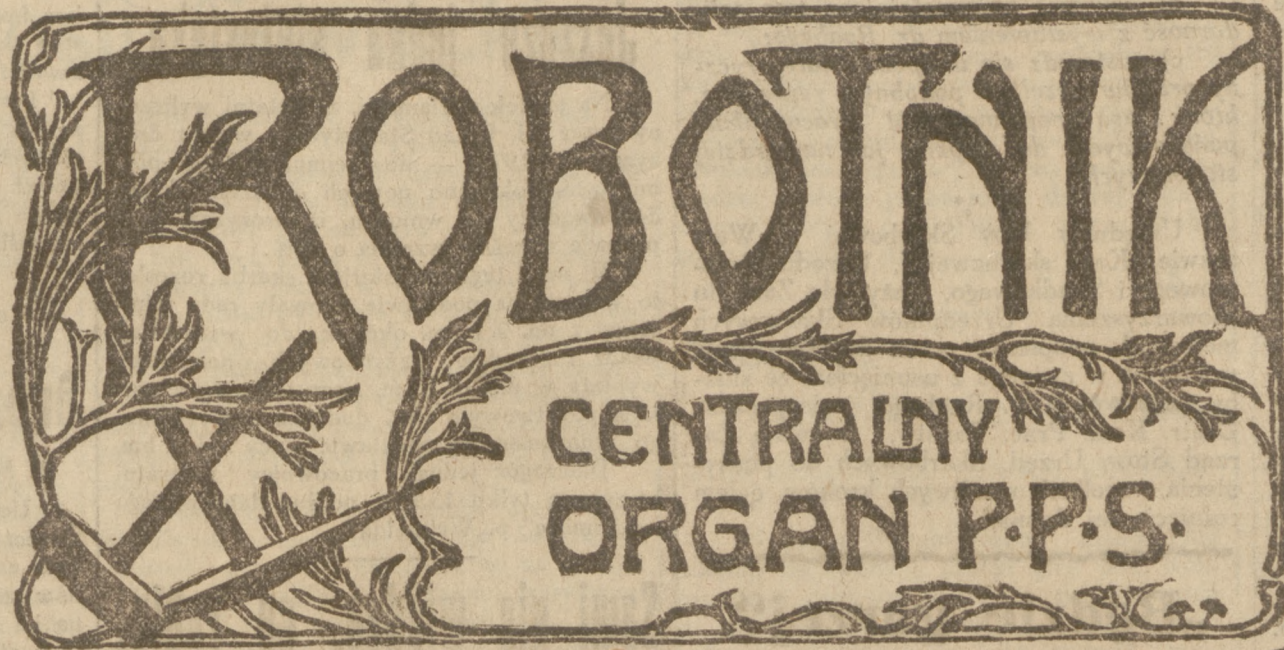

Niech żyje
rząd robotniczy
i włościański!

Niech żyje
Socjalizm!

Ceny ogłoszeń:
w tekście (przed kron.) Mk. 7000
Nekrologi . . . 3000
zwyčajne . . . 4500
drobne za jeden wyraz . . . 4000
Ceny ogłoszeń należy rozumieć
za wiersz wysokości 1 milimetra
Dla poszukujących pracy 50% rabatu
Ogłoszenia w № niedzielnym o 25% drożej
Fantazyjne i tabele (bilanse) 50%
Ogłoszenia przyjęte po zamknięciu
Administrcji o 10% drożej
Każda nowa podwyżka taryfy obowiązuje
wszystkie przyjęte ogłoszenia od
dnia zmiany cen bez uprzedniego za-
władowienia
Za terminowy druk ogłoszeń Administrcja
nie odpowiada.

Warunki prenumeraty:
w Warszawie z odnośnieniem
miesięcznie Mk. 125000.—
bez odnośnienia . . . 110000.—
na prowincji miesięcz. 125000.—
Zagranicą . . . 170000.—

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

Redakcja przyjmuje interesantów od 1 — 2 po poł. Za zwrot rękopisów redakcja nie odpowiada. Telefon Redakcji 176-70, Admin. 120-13.

Redakcja i Administracja: Warecka 7 | Konto czekowe P. K. O. Nr. 175 | Numer pojedynczy 5.000 mk.

Administracja czynna od 9 do 5-ej bez przerwy. Kasa czynna od 11 do 2. Rachunki płatne w srody.

Kongres P. P. S.

C. K. W. na podstawie zlecenia Rady Naczelnej i uchwalonych przez nią tez, opracował następujące rezolucje na Kongres P. P. S.

W SPRAWIE SYTUACJI POLITYCZNEJ I TAKTYKI.

I. XIX kongres P. P. S. stwierdza, że wypadki polityczne ostatnich miesięcy zaostriły niezmiernie sytuację wewnętrzną Polski i zmuszają klasę robotniczą do wielkiej czujności, nakreślenia sobie jasnego planu dalszej walki, podwojenia energii, spójności i sprężystości politycznej i organizacyjnej.

Dojście do władzy koalicji prawicy sejmowej i P. S. L. Piasta wzmocniło ofensywną reakcję kapitalistyczną i obszarniczej, pogorszyło niezmiernie stan gospodarczy i finansowy państwa, rzuciło szerokie masy pracujące na łup niczem nie skrepowanej spekulacji drożyznianej. Polityka społeczna obecnego rządu i popierająca go większości sejmowej zmierza do rozbicia ruchu robotniczego, odebrania mu osiągniętych zdobyczy, uwstecznienia ustroju i życia państwowego, dąży do uczynienia z wojska narzędzia przemocy klas posiadających, przygotowuje grunt dla planów obozu reakcyjnego obalenia Konstytucji republikańskiej i samych podstaw demokracji. Polityka gospodarczo-finansowa prowadzi nieuchronnie do wyprzedawania lub zastawienia majątku państwowego, do dyktatury obcego kapitału nad Polską, do nieobliczalnej w skutkach katastrofy walutowej i drożyznianej. Kilkumiesięczne rządy panów Witosa i Głabińskiego postawiły Rzeczpospolitą Polską nad brzegiem przepaści. Rządy te budzą rosnące niezadowolone pograżonych w nędzy mas pracujących; bankructwo ich jest nieuniknione, zasadnicze szkody wreszcie, wynikłe z takiej gospodarki państwowej, stają się coraz trudniejsze do powetowania.

II. W tych warunkach na klasę robotniczą i jej przedstawicielkę — Polską Partję Socjalistyczną — tem cięższe i odpowiedzialniejsze spadają zadania. Prawica polska, wychowana w niewoli, reakcyjna społecznie, zacofana kulturalnie, okazała się niezdolna do kierowania nowożytnym państwem demokratycznym w epoce głębokich przeobrażeń społecznych. Wysiłkom i planom reakcji, oraz grożącej państwu katastrofie gospodarczej i finansowej przeciwstawić trzeba jasny, konsekwentny i realny program działania, który doprowadzić może do wcielenia w życie głównych zadań, jakie dzisiaj leżą przed nami:

a) obrony republikańskiego i demokratycznego ustroju Państwa;
b) zachowania zdobyczy klasy robotniczej i demokracji, osiągniętych w okresie pierwszego Rządu ludowego i pierwszego Sejmu;
c) dalszego rozwijania prawodawstwa robotniczego i reform społecznych, torują-

cych drogę socjalistycznej przebudowie społeczeństwa;

d) zachowania własności państwowej środków komunikacji, fabryk oraz dziedzin produkcji, tam, gdzie własność ta została już zaprowadzona, oraz dalszego jej rozwijania i rozszerzania w kierunku uspołecznienia;

e) utrzymania w pełni ochrony lokatorów;

f) wprowadzenia w życie Konstytucji z dnia 17 marca i przygotowania jej naprawy w myśl dążeń klasy robotniczej i demokracji;

g) przeprowadzenia reformy rolnej, zgodnej z potrzebami proletariatu rolnego i małorolnych, oraz w myśl interesów ogólnopaństwowych;

h) rozwiązania sprawy mniejszości narodowych w duchu demokracji i normalnego współżycia;

i) przeprowadzenia powszechnego nauczania, uniezależnienia szkoły od wpływów klerykałnych, całkowitej wolności religijnej;

k) sanacji stanu gospodarczego i finansowego, opartej na obciążeniu podatkowym majątków i dochodów klas posiadających;

l) bezwzględnej walki z drożyzną, spekulacją i paskarstwem;

m) osiągnięcia co najmniej przedwojennego poziomu płac robotniczych;

n) bezwzględnej walki ze spiskami faszystowskimi;

o) utrwalenia pozycji Polski wśród państw innych, jako czynnika zdecydowanie pokojowego i równorzędnego.

III. Kongres uważa, że przeprowadzenie powyższego programu może być dziełem tylko Rządu, silnego zaufaniem mas pracujących. Kongres w przekonaniu, że Polska Partja Socjalistyczna, która przez lata całe kierowała walką o niepodległość narodową, stać musi na czele walki o przebudowę społeczną państwa, walki w obronie demokracji, pracy nad rozwojem Rzeczypospolitej — wzywa wszystkie organizacje partyjne, by przystąpiły niezwłocznie do skupiania z całą energią klasy robotniczej, mas włościańskich, inteligencji pracującej, pod hasłem powołania Rządu Ludowego, Rządu demokracji i pracy.

Jednocześnie Kongres oświadcza, że o ile Partja nie będzie mogła w danej chwili osiągnąć Rządu całkowicie odpowiadającego jej stanowisku — może poprzeć pod ściśle określonymi warunkami gabinet antyprawicowy, wynikający z sytuacji parlamentarnej.

Kongres stwierdza, że wszelkim zamachom na demokrację i prawa robotnicze P. P. S. przeciwstawi się wszystkimi rozporządzalnymi środkami.

IV. Wychodząc z założeń powyższych, Kongres:

a) zatwierdza bezwzględnie - opozycyjną taktykę kierowniczych władz par-

tyjnych w stosunku do obecnego gabinetu Ministrów i wzywa klasę robotniczą do dalszej stanowczej z nim walki;

b) poleca Radzie Naczelnej, Centralnemu Komitetowi Wykonawczemu i Związkowi Parlamentarnemu Polskich Socjalistów, by wszczęły niezwłocznie akcję na rzecz zadań wskazanych w rezolucji niniejszej.

W SPRAWIE POLITYKI NARODOWOŚCIOWEJ.

I. XIX Kongres P. P. S. stwierdza, że sprawa narodowościowa stała się jednym z najtrudniejszych i najpilniej domagających się rozwiązania zagadnień w życiu państwem i społecznym Polski. Z chwilą ustalenia granic Rzeczypospolitej rozwiązanie to zależy w znacznej mierze od samodzielnego wysiłku polityki polskiej. Dotychczasowa działalność różnych gabinetów ulegała wpływom obozu nacjonalistycznego, gabinet obecny zaś, reprezentujący urzędowo ideologię nacjonalizmu polskiego, doprowadził stosunki do jeszcze większego zaostżenia.

Taki stan rzeczy przeobraża Rzeczpospolitą Polską w arenę nieustannych walk narodowościowych, hamuje rozwój ruchu robotniczego, staje wprost dążeniem ku demokracji Państwa, wzmocnienia siły reakcyjne w społeczeństwie polskim, a z drugiej strony podsyca prądy nacjonalistyczne w społeczeństwach mniejszości, zapewniając przewagę odłamom nacjonalistyczno-klerykałnym wśród Ukraińców i Białorusinów, hakatystyczno — junkierskim wśród Niemców, sjonistom wśród Żydów.

W tych warunkach Polska Partja Socjalistyczna musi wziąć na siebie inicjatywę ruszenia sprawy z martwego punktu. Zakończenie walki narodowościowej, stworzenie stosunków, w których mniejszości narodowe znajdą pełną swobodę rozwoju narodowo-kulturalnego, w których stanie się możliwe pokojowe i braterskie ich współżycie z narodem polskim, jest obowiązkiem socjalizmu polskiego, leży w interesie demokracji i przyszłości dziejowej Państwa.

Wychodząc z założeń powyższych, Kongres wzywa kierownicze władze partyjne, a w szczególności Z. P. P. S., by

rozpoczęły stanowczą i energiczną akcję na rzecz:

a) całkowitego i rzeczywistego równouprawnienia wszystkich obywateli Rzeczypospolitej bez różnicy wyznania i narodowości;

b) wprowadzenia w życie artykułów Konstytucji, gwarantujących mniejszościom narodowym ich prawa kulturalne, językowe i szkolne;

c) zupełnego zerwania z polityką sztykan administracyjnych i zasługujących na najwyższe napiętnowanie, prześladowań wyznaniowych czy narodowościowych;

d) wprowadzenia na tak zwanych kresach wschodnich samorządu gminnego w miastach i na wsi, powiatowego i wojewódzkiego;

e) przeprowadzenia reformy rolnej w myśl postulatów Związku Polskich Posłów Socjalistycznych w pierwszym Sejmie;

f) autonomii terytorjalnej dla mniejszości, zamieszkujących zwarte obszary na wschodzie Rzeczypospolitej z zachowaniem praw ludności polskiej.

II. Kongres przyjmuje do zatwierdzającej wiadomości kroki Centralnego Komitetu Wykonawczego, zmierzające do ustalenia stałego kontaktu między Polską Partją Socjalistyczną a grupami i organizacjami socjalistycznymi mniejszości narodowych. Jednocześnie Kongres podkreśla z całym naciskiem, że tak samo, jak obowiązkiem socjalizmu polskiego jest walka z nacjonalizmem polskim, tak samo zupełnie obowiązek ten ciąży na demokracjach: ukraińskiej, białoruskiej, niemieckiej i żydowskiej w stosunku do prądów nacjonalistycznych i klerykałno-wstecznych w ich społeczeństwach.

Kongres upoważnia kierownicze władze partyjne do dalszej pracy w tym samym kierunku.

III. Kongres potwierdza raz jeszcze zasadnicze stanowisko socjalizmu polskiego, który widzi rozwiązanie ostateczne problemu narodowościowego w powszechnym zastosowaniu zasady, że każdy naród ma prawo samodzielnego stanowienia o własnym losie.

Inne rezolucje, opracowane przez C. K. W., podamy niebawem.

Pracownicy państwowi w walce o poprawę bytu Chjena przeciw urzędnikom.

We wczorajszym numerze donosiliśmy już o dymisji, udzielonej przez Rząd wiceprezesowi C. K. P. P. drowi Raabemu.

Warto przeczytać, co o tem zupełnie już jawnym prowokowaniu urzędników, piszą organy większości sejmowej. Oto cała wczorajsza prasa chjeńska pochwała te represje, uderzając za jądle na p. Raabego i nazywając go „wichrzycielem strajkowym”, jakkolwiek wszystkim urzędnikom wiadomo, że człowiek ten czyni co może, by doprowadzić do jakiegoś porozumienia między urzędnikami a Rządem. Rząd i jego większość, już całkiem cynicznie, zaczyna traktować urzędników prosto, jak

niewolników, do których wychodzi się tylko — z batem!

Wczorajsza prasa chjeńska donosi o „poprawie” (!!), jaką Rząd dla urzędników wprowadzić — dopiero... zamierza! „Poprawa” ta polegać ma na tem, że kooperatywy urzędnicze będą ewentualnie mogły, na weksle gwarantowane przez państwowe instytucje finansowe kupować węgiel i towary włókiennicze i odprzedawać je swym członkom. I to wszystko! A gdzie zaopatrzenie się w potrzebną na zimę żywność, jak kartofle, kapusta i t. d., co z dnia na dzień coraz bardziej drożeje? A gdzie obuwie? A w samych towarach

